

РЕШЕНИЕ

№ 7065

гр. София, 20.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов

Елеонора Попова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8314** по описа за **2023** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от адв. А. И. – упълномощен представител на В. О. Р., срещу Решение от 16.06.2023 г., постановено по НАХД № 5570/2023 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 13 състав, с което е потвърден Електронен фиш серия К № 6804273/2022 г., издаден от МВР – СДВР, с който за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, на касатора на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 от с.з. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лв.

С доводи за нарушение на материалния закон и процесуалните правила, касаторът претендира отмяна на първоинстанционното решение и отмяна на потвърдения с него електронен фиш. Сочи се, че съдът не е установил всички относими факти и обстоятелства и не е обсъдил възраженията на наказаното лице. Изложени са оплаквания за начина на връчване, като се твърди, че е нарушен чл. 189, ал. 5 ЗДвП. В ЕФ липсвали данни относно сроковете за подаване на възражения пред директора на съответната структура на МВР и за обжалване на фиша пред съда. ЕФ не съдържа данни за размера на глобата с приложен % намаление, банкова сметка, начините за доброволно заплащане и останалите „ноторно известни“ реквизити за един ЕФ и

утвърдената бланка. Претендира се отмяна на електронния фиш и присъждане на разноски по списък.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрисконсулт, в депозирано писмено становище излага доводи за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно определение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, в настоящият си състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната инстанция приема, че жалбата е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63в ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

От фактическа страна съставът на районния съд е установил, че на 24.12.2022 г. в 11:54 ч., в [населено място] по [улица]до № 7А, с посока на движение от [улица]към [улица]преминал л.а. „М. А. Г. 53 4МАТИК“ с рег. [рег.номер на МПС], като скоростта му на движение била 82 км/ч, при разрешена такава от 50 км/ч. за населено място . Автомобилът бил собственост на „Алианц Лизинг България“ ЕАД, като ползването му било предоставено на „Маркет пул“ ООД, с управител В. Р..

Движението и скоростта на лекия автомобил били установени и заснети с техническо средство за видеоконтрол С. М2, № MD1197, представляващо одобрен тип преносима автоматизирана система. Системата за видеоконтрол била вписана под № В-46 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване на 06.07.2018 г. със срок на валидност на одобрението до 13.06.2027 г. Към датата на извършване на нарушението преносимата система е преминала периодична техническа проверка на 15.03.2022 г., като срокът на валидност на проверката е едногодишен.

Въз основа на тези данни от СДВР е издаден електронен фиш, предмет на проверка в настоящото производство, с който е наложена глоба в размер на 400 лева на В. Р. за нарушение на чл. 21, ал.1 ЗДвП.

Описаната фактическата обстановка решаващият състав на съда е установил въз основа на съдържащите се в приобщената по делото административнонаказателна преписка доказателствени материали, а именно: електронен фиш, свален на хартиен носител, кадър от средство за контрол на скоростта; справка за регистрацията на превозното средство, копие на заповед от 2016 г. на министъра на вътрешните работи относно утвърждаване на образец на електронен фиш, справка от Българския институт по метрология, удостоверение за одобрен тип средство за измерване и другите приложени писмени доказателства.

За да потвърди ЕФ СРС е приел, че В. Р. от обективна и субективна страна е нарушил разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, за което законосъобразно му е наложено административно наказание. Отхвърлени са възраженията за допуснати процесуални нарушения в хода на административното производство, а размера на глобата е определен в съответствие с материалния закон.

Така постановеното решение е правилно, като касационната инстанция изцяло споделя доводите на районния съд за законосъобразност на административнонаказателната процедура.

По същество оплакванията на касатора могат да се обобщят с нарушаване правото му на защита, поради това, че в представения му екземпляр от ЕФ не били посочени всички изискуеми реквизити съгласно законовата уредба, не му било указано, че може да заплати глобата в намален размер и конкретния размер на тази глоба, както и възможността да възрази пред административнонаказващия орган и съответно да посочи друго лице, че е управлявало МПС на посочената в ЕФ дата.

Тези оплаквания, касационната инстанция намира за напълно необосновани и неоснователни. Защитната теза на касатора се основава на представения от него „оригинал“ на ЕФ, който му бил представен. Това доказателство само по себе си не е в състояние да обоснове доводите му. Това е така, тъй като видно от представения „отрязък“ същия не е в цялост. Липсва долната половина на разпечатаната бланка, където следва да е отпечатана търсената от касатора информация. Същевременно в административната преписка е приложен препис от издадения на касатора ЕФ, в който ясно са посочени както банковата сметка, така и намаления размер на глобата – 280 лв. Посочена е и датата на връчване – 28.03.2023 г. Няма основание да се приеме, че на наказаното лице е било връчено нещо различно от приложеното. Очевидно е, че ЕФ е връчен при проверка и е разпечатан при извършена проверка.

Съгласно чл. 189, ал. 5 ЗДвП, в приложимата редакция, електронният фиш по ал. 4 се връчва на лицето по чл. 188, ал. 1 или 2 с препоръчано писмо с обратна разписка или чрез длъжностните лица на определените от министъра на вътрешните работи служби за контрол, при осъществяване на функциите и правомощията им.

Да се твърди, че не е изпълнено задължението за връчване на електронния фиш, освен че е в противоречие с действията на жалбоподателя и посочването в жалбата пред СРС, че обжалва ЕФ, подавайки я в цитирам: „в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2, изр. 2 ЗАНН, вр. чл. 189, ал. 8 ЗДвП“, подобно обстоятелство не може да се отрази на законосъобразността на оспорвания акт. Връчването е последващо процесуално действие с уведомителен характер, от което произтича началният момент на упражняване правото на възражение, евентуално подаване на писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, плащане на глобата или обжалване. Да се приеме, че начинът на връчване на електронния фиш, е лишил жалбоподателя от правата му по чл. 189, ал. 5, изр. второ и, ал. 6 ЗДвП, но не го лишава от правото на обжалването му по съдебен ред, което в момента упражнява, е в противоречие с формалната логика на процесуалните правила. В конкретния случай и от изписаната ръкописно дата върху електронния фиш, приложен към административната преписка, и датата на подаване на жалбата до СРС, в контекста на изтъкнатите в нея доводи за своевременност на обжалването, за съда не остава съмнение, че електронният фиш е получен лично от жалбоподателя на 28.03.2023 г. и това е станало по реда на чл. 189, ал. 5, изр. първо от ЗДвП от длъжностно лице от съответните служби за контрол.

Освен горното, срокът за обжалване на ЕФ е 14-дневен, какъвто е и срокът по чл. 189, ал. 5, изр. второ ЗДвП. Посочената разпоредба дава право на адресата на ЕФ да посочи с нарочна декларация по образец, друго лице, което е управлявало МПС, при което издадения първоначално ЕФ се анулира. Това касаторът не е сторил нито в срока по посочената разпоредба, нито в указания от районния съд с разпореждането за насрочване на делото срок. Видно от разпореждането от 27.04.2023 г. СРС е указал на

В. Р., че ако твърди, че друго лице е управлявало процесното МПС следва да го посочи в срок до първото съдебно заседание. Касаторът не се е възползвал от нито една от двете възможности.

От друга страна в административната преписка пък е приложено платежно нареждане с което Р. е заплатил сумата от 280 лв. по издадения електронен фиш. Тоест, същият не само е бил наясно с размер на намалената глоба, но я е и заплатил. Да се твърди, че не е знаел за тази законова възможност и поради това да е нарушено правото му на защита, а в последствие да се възползва именно от това си право, заплащайки намален размер на глобата, е абсурдно. Това е пореден аргумент, че същият е бил наясно с правата си и възраженията за нарушено право на защита са изцяло неоснователни.

Предвид изложеното дотук, съдът намира, че жалбата на В. О. Р., срещу Решение от 16.06.2023 г., постановено по НАХД № 5570/2023 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 13 състав, е неоснователна. Не се констатира наличието на касационни основания, поради което съдебния акт следва да бъде оставен в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за разноски се явява основателно, като на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН в полза на Столична дирекция на вътрешните работи следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за касационна инстанция в размер на 80 (осемдесет) лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63в ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 16.06.2023 г., постановено по НАХД № 5570/2023 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 13 състав.

ОСЪЖДА В. О. Р. да заплати по сметка на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.